

μου επέτρεψε να πάω να επισκεφτώ πολλές φορές τους γονείς μου, αρχικά, και αργότερα τον αγαπημένο μου Κύριο (όταν μπήκε στη ζωή μου το 1992), χωρίς ο ίδιος να είναι πιστός Του.

Τίποτ' άλλο δεν μπορώ να πω όλα είναι τέλεια, σύμφωνα με τη Βούληση του Θεού. Δεν είναι δουλειά μας ν' αλλάζουμε τους άλλους αλλά να μεταμορφώνουμε τον εαυτό μας. Αυτή δεν είναι άλλωστε μία από τις κυριότερες διδασκαλίες του Σουάμι;

Σχετικά με το 'Θυμό'

Αυτό μου θύμισε μια μέρα που βρισκόμουν σε τέτοια κατάσταση απεριγράπτου 'θυμού' που δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να τον σταματήσω, παρόλο που είχα καταβάλλει κάθε προσπάθεια. Στην απελπισία μου, πήγα στο ναό μου και κάθισα μπροστά στο βωμό του Σουάμι. «Σουάμι,» είπα, «αυτός ο θυμός είναι δηλητήριο και έχει κάνει κατάληψη σ' όλο μου το σώμα. Μου είναι ανθρωπίνα αδύνατο να τον σταματήσω. Σε παρακαλώ, βοήθησέ με, κάνε κάτι!». Δεν είχα προλάβει να το πω και μου έφερε στο νου το πρώτο προσωπικό *Ιντερβιού* που μου είχε δώσει τον Ιούλιο του 1995. Ξανάζησα τις απίστευτες εκείνες στιγμές της παρουσίας μου μπροστά Του, ακούγοντας τη γλυκιά φωνή Του και νιώθοντας όλη την Αγνή Αγάπη που μου είχε δώσει. Ξαφνικά, λες και μια θαυματουργή αλλαγή είχε συντελεστεί μέσα μου και άρχισα να γελάω. Η καρδιά μου γέμισε Θεϊκή Αγάπη και ο θυμός μου εξαφανίστηκε στη στιγμή. Έπρεπε να μάθω να ελέγχω το θυμό μου μια από τις χειρότερες αδυναμίες του ανθρώπου αλλά έπρεπε επίσης να καταλάβω ότι δεν ελέγχουμε τίποτα χωρίς τη Χάρη του Θεού. Ύστερα από πολλά μαθήματα στον έλεγχο του θυμού, έχω επιτέλους αρχίσει να βλέπω κάποια πρόοδο.

OM ΣΡΙ ΣΑΪ ΣΑΡΒΑ ΣΑΝΓΚΑ ΠΑΡΙΤΥΑΓΚΙΝΕ ΝΑΜΑΧΑ
Παραδιδόμαστε στον Σάι,
που είναι τελείως αποστασιοποιημένος από τα πάντα.

Κεφάλαιο 13

Όταν Σταμάτησα να Εργάζομαι

Μετά τα *Μπάτζανς* κάποια Πέμπτη βράδυ στα μέσα Οκτωβρίου, τρεις μήνες μετά το ιδιωτικό *Ιντερβιού* που είχα τον Ιούλιο του 1995, είπα δυνατά στον Σουάμι μπροστά στις κόρες μου χάριν αστείου, «Σουάμι, αν μου έπεφταν ένα εκατομμύριο Γαλλικά Φράγκα (\$160.000 εκείνη την εποχή) από τον ουρανό, θα εξοφλούσα αυτό το σπίτι σε μετρητά και θα σου πρόσφερα τη ζωή μου!». Είχαμε αγοράσει το σπίτι ένα μήνα πριν γνωρίσω τον Σάι Μπάμπα, τον Ιανουάριο του 1992, κι εγώ έπρεπε να δουλέψω δεκαέξι ακόμη χρόνια προκειμένου να ξεπληρώσω το εικοσαετές δάνειο που είχαμε πάρει από την τράπεζα, που αντιστοιχούσε σε ένα μεγάλο ποσό κάθε μήνα.

Την επόμενη Δευτέρα, τέσσερις μέρες δηλαδή αργότερα, το αφεντικό μου με κάλεσε στο γραφείο του και μου είπε, «Τζένη, το Διεθνές Τμήμα πρόκειται να κλείσει. Όλοι όσοι εργάζονται εδώ (περίπου τριάντα άτομα στο τμήμα μου) πρέπει να φύγουν. Εγώ θα πάω στην Ισπανία να δουλέψω, οπότε εσύ είσαι το επόμενο άτομο που πρέπει να φύγει. Σε παρακαλώ ν' αρχίσεις να ψάχνεις για άλλη δουλειά». Μ' έπιασε πανικός με αυτά τα ξαφνικά νέα και του είπα, «Δεν γίνεται, κ. Ντυπόν. Σ' αυτή την ηλικία δεν υπάρχει περίπτωση να βρω άλλη δουλειά και έχω σύζυγο, δύο παιδιά, τρεις σκύλους και δύο χελώνες να θρέψω. Δεν μπορείτε να με βγάλετε στο δρόμο μ' αυτό τον τρόπο!».

Το σύνθημα ποσό αποζημίωσης που θα πλήρωνε μια εταιρία σε απερχόμενο υπάλληλο στη Γαλλία εκείνη την εποχή, ήταν \$6.000. Σαν χάρη, εκείνος μου πρόσφερε \$20.000. Και πάλι του είπα, «Αποκλείεται!». Μόνο τότε θυμήθηκα το ένα εκατομμύριο φράγκα που είχα ζητήσει γι' αστείο από τον Σουάμι στο ναό μου, αλλά ούτε κατά διάνοια μπορούσα να φανταστώ ότι θα έπαιρνα ένα τέτοιο ποσό. Μόνο οι υψηλόβαθμοι διευθυντές παίρνουν τέτοια χρήματα ή και περισσότερα, ύστερα από εικοσιπέντε χρόνια υπηρεσίας στην εταιρία. Εγώ δεν ήμουν εκεί παρά επτά χρόνια και το χειρότερο ήταν ότι ήμουν γυναίκα (πληρωνόμαστε λιγότερο από τους άντρες για την ίδια δουλειά, αν και οι νόμοι προσπαθούν τώρα να βοηθήσουν τις γυναίκες).

Συνέχισα να λέω, «Κύριε Ντυπόν, θα φύγω από την εταιρία μόνο αν με πληρώσει ένα εκατομμύριο φράγκα!». «Τρελάθηκες, Τζένη; Δεν πρόκειται ποτέ να σου δώσουν αυτό το ποσό!». Κι εγώ απάντησα, «Σίγουρα τρελάθηκα, αλλά αυτά χρειάζομαι για να μπορέσω να ζήσω εγώ και η οικογένειά μου». Άφησα το γραφείο σε κατάσταση σοκ και πήγα σπίτι να πω τα δυσάρεστα νέα στην οικογένειά μου.

Ο σύζυγός μου, που είναι πολύ ανασφαλής και φοβάται τα πάντα ειδικά το να χάσει τη δουλειά του κόντεψε να πάθει καρδιακή προσβολή κι έπεσε σε κατάθλιψη. Αισθάνθηκα μεγάλη ενοχή, χωρίς λόγο. Έπαψε να μου μιλάει και με κατηγορήσε ως υπαίτια για όσα συνέβαιναν.

Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να πάρω τις δύο κόρες μου και να πάμε στο ναό μου να προσευχηθούμε στον Σουάμι. Το έκανα αυτό κάθε βράδυ στις 8 επί δύο εβδομάδες. «Σουάμι μου, σε παρακαλώ βοήθησέ με να βρω μια άλλη δουλειά γιατί θα καταλήξουμε να κοιμόμαστε στο δρόμο όλοι μας».

Εν τω μεταξύ, είχα μερικές συναντήσεις με το Οικονομικό Τμήμα της εταιρίας. Δείχνοντάς τους τι είχα να πληρώσω τα επόμενα δεκαέξι χρόνια, τους ζήτησα το ίδιο ποσό που είχα ζητήσει από τον Σουάμι στο ναό μου. Δύο εβδομάδες αργότερα, την τελευταία μέρα του Οκτωβρίου, πήρα μια επιταγή με το εκπληκτικό αυτό ποσό που είχα ζητήσει σαν αστείο και σταμάτησα

να δουλεύω για πάντα. Αυτό ήταν ένα συνταρακτικό θαύμα του Σουάμι, όχι τόσο για τα χρήματα, όσο για την ελευθερία που μου δινόταν από εκείνο το σημείο και μετά ν' αφιερώσω τη ζωή μου στον Ίδιο και στο έργο Του, όπως Του είχα υποσχεθεί στο ναό μου.

Είχα ένα καλό μισθό και τον αποποιήθηκα επίτηδες προκειμένου ν' αποκτήσω την ελευθερία μου. Δεν έψαξα για άλλη δουλειά. Συνειδητοποίησα ότι τα οικονομικά μας θα ήταν δύσκολα από 'κει και πέρα (η ζωή δεν είναι καθόλου εύκολη στη Γαλλία για μια οικογένεια με ένα μόνο μισθό), αλλά είχα ξεχάσει ότι η ζωή μου ήταν πλέον στα χέρια του Σουάμι.

Όταν αποχαιρέτησα το αφεντικό μου, μου είπε, «Πώς τα κατάφερες να τα πάρεις, Τζένη; Πρώτ' απ' όλα, δεν επρόκειτο ποτέ να δώσουν αυτό το ποσό σε μια γυναίκα, πόσο μάλλον σε κάποια που ήταν στην εταιρία μόνο επτά χρόνια! Είσαι υπνωτίστρια ή μάγισσα;». «Ούτε το ένα, ούτε το άλλο, κ. Ντυπόν. Σας ευχαριστώ και στο καλό!» ήταν η απάντησή μου.

Αλλά δεν υπολόγισα την αντίδραση του άντρα μου στο γεγονός ότι δεν θα ξαναδούλευα. Δεν ήταν πιστός του Σάι και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν να σταματήσω να δουλεύω για να δώσω τη ζωή μου στον Σάι Μπάμπα... για το 'τίποτα', όπως το έβλεπε εκείνος, αλλά, για τα 'πάντα', όσον αφορούσε εμένα. Ήταν πεπεισμένος ότι η γυναίκα του είχε τρελαθεί. Του έδωσα την επιταγή και του είπα, «Μπορείς, σε παρακαλώ, ν' αποπληρώσεις το σπίτι και να μου αγοράσεις ένα εισιτήριο για την Ινδία; Φεύγω μέσα στις επόμενες δέκα μέρες». Πήρα βέβαια μαζί μου κι ένα ποσό για το Έργο Υδροδότησης του Σουάμι.

Από εκείνη την ημέρα, η ζωή μου έγινε ακόμα πιο δύσκολη απ' ό,τι ήταν μέχρι τότε. Εφόσον ήμουν εξαρτημένη οικονομικά από τον άντρα μου, μ' έκανε να 'πληρώνω', με τον τρόπο του, για την άρνησή μου να δουλέψω και να φέρω χρήματα στο σπίτι. Οι περισσότεροι γύρω μας τον λυπόντουσαν γιατί ήταν σίγουροι ότι ήταν ένας φτωχός άνθρωπος που είχε κάθε λόγο να παραπονιέται, αφού ήταν τόσο άτυχος να έχει μια γυναίκα που σταμάτησε επίτηδες να δουλεύει και, σαν να μην έφτανε αυτό, είχε και γκουρού στην Ινδία.